

SIMONFALVI ANCSA

A CSODÁLATOS *hagyomány*

TÖRÖK BIANKA RAJZAIVAL

A kalács

Jerkó az őszi szünet legelső napján, szemerkélő esőben érkezett nagyszüleihez a gyönyörű kis faluba, Lapura. Kutyája és egyben legjobb barátja, Fufi is vele tartott. A csodálatos nyári szünet után alig várta, hogy újra itt állhasson a kis parasztház verandáján. Az eső azonban hamarosan zivatarrá változott. Jerkó jobbnak látta, ha inkább besündörög Mamó mellé a meleg konyhába, ahol épp fonott kalács készült.

– Gyere, Jerkókám, segíts átgyúrni a kalácsot, nézd, milyen szépen alakul!

– Jövök, Mamó, de sosem csináltam még ilyet! – válaszolta Jerkó, és már ott is termett.

Felállt a sámlira, amit a konyhapult mellé tolt Mamó, Fufi pedig elhelyezkedett alatta, és a melegedő sütő mellett pillanatok alatt elszenderedett. Mamó előszedett a kamra legfelső polcáról egy rozsdabarna üvegcsét, és cseppentett belőle párat a tésztára.

– Csak az íze kedvéért – mondta kacsintva.

Aztán Jerkó nagymamó tanácsai szerint addig gyúrta, gyömöszölte a kalácstésztát, amíg jó levegős nem lett.

– Na, kisunokám, most jön a fonás! – szólt Mamó, amikor a kalács megkelt.

– Fonás? – értetlenkedett Jerkó. – Az olyan lányos dolog, azt csináld inkább te, Mamó! – mondta, és igyekezett elsomfordálni.

– Méghogy lányos, hát, miféle kifogás ez? – válaszolta Mamó. – Gyere csak vissza, barátocskám, és megmutatom, hogy kell!

– Jó, de csak azért, mert Fufi még mindig húzza a lóbőrt – válaszolta durcásan Jerkó.

Mamó, mintha nem is hallotta volna a berzenkedést, belefogott az okításba.

– Először háromfelé osztjuk a tésztát, aztán szépen kisodorjuk őket.

Jerkó ügyesen három szép hosszú csíkot hengerelt a tésztából, és egymás mellé helyezte őket.

– Na, látod, megy ez, kisunokám! Akkor most a tetején összefogjuk a kihengerelt tésztákat, és kezdődhet a fonás. A bal oldali, szélső szálát húzzuk be a másik két szál közé, így ni! Aztán a jobb oldalon lévő,

szélső szálát húzzuk be a másik két szál közé. Na, és pontosan így tovább, amíg el nem fogy a tészta.

– De hát ez nem is nehéz, Mamó! – válaszolta Jerkó, és addig ügyeskedett, míg végig nem fonta a szálakat.

– Csoda szép lett, Jerkó! – Hopsz, már be is zuttyantotta Mamó a tepsibe, onnan pedig egyenesen a sütőbe. – Na, amíg megsül, szedek egy kis turbolyát a balkonládából! – mondta, majd az ajtóból még visszafordult és így szólt: – Fordítsd csak el a sütőn azt a pirítógombot, attól lesz szép rozsdabarna színe annak a süteménynek!

Jerkó Fufival a nyomában odalépett a sütőhöz, és eltekerte a gombot, ami kattant egyet, és a következő pillanatban egy varázslatos helyen találták magukat.

– De hiszen ez egy vulkán belseje! – rikkantotta el magát Jerkó, ahogy körülnézett.

Fufival együtt örömmel nyugtázták, hogy a tűzhányó épp nem működik. De mielőtt teljesen felocsúdhattak volna, egy hatalmas, piros pikkelyes, zöld szarvú sárkány penderült melléjük és beinvitálta őket.

– Gyertek csak, gyertek! Ez itt a Sárkányváros! Amióta világ a világ, mi tartjuk melegen a vulkánokat. De ne izguljatok, most nálunk is őszi szünet van, úgyhogy nincs nagy forróság a kráter mélyén sem!

Jerkó és Fufi elkerekedett szemmel csodálták az előttük feltáruuló Sárkányvárost. A vulkán fala belülről kőzetkincsektől ragyogott, ezek adták a fényt a kráterben. Ezért, ahogy egyre beljebb jutottak, nem-hogy sötétebb, hanem egyre világosabb lett. A csodálatosan tündöklő fényáradat varázsát azonban hirtelen hangos zokogás törte meg. Az eddig őket kísérő sárkány rögvest a hang irányába repült, Jerkóék pedig futottak utána. Egy kiszáradt kút mélyéről hallatszott a nagy sírás-rívás, egy beszorult sárkánygyerek kért segítséget. A kút kávája körül vagy húsz hatalmasnál hatalmasabb sárkány tolongott.

– Micsoda szerencse, hogy épp erre fújt titeket a jó szél! – dörmögte a sárkányok háromfejű királya, aki eddig a kút mellett járkált fel-alá

tehetetlenül. – Ti pont beférnétek ebbe a kútba, segíthetnétek kiszabadítani az unokámat, aki botor módon beleesett. Nem szívesen vallom be, de mi, sárkányok, rettegünk a kutaktól, akkor is, ha kiszáradtak. A víz gondolatától is rosszul vagyunk – mondta sápadtan.

– Szívesen segítünk! – mondta Jerkó és Fufira kacsintott, aki farkát csóválva helyeselt.

Kis töprengés után Jerkó és Fufi beszálltak a kiszáradt kút vödrébe, a sárkánykirály pedig óvatosan leeresztette őket. Kész szerencse, hogy a kút belsejét is világító ásványok borították, ugyanis Fufi eléggé fél a sötétben. Már jó pár perce ereszkedtek, mikor megpillantották a sivalkodó sárkánygyereket.

– Ne sírj – vigasztalta Jerkó –, hipp-hopp kiszabadítunk innen! Csak azt tudnám, hogy... – tette hozzá kicsit gondterhelten, amikor meglátta, hogy a kis sárkány lába beszorult egy kőrakás alá.

– Nem akarok sírni, de úgy fé-hé-hé-lek! – bömbölte a sárkánygyerek, akinek lecsorgó könnycseppjei még csillogóbbá tették ezüstpikkelyeit.

– Beüüü, vuff! – pattant ki Fufi a vödörből, és elkezdte kikaparni a kis sárkány beszorult tappancsát a törmelék alól.

Ő pedig szipogva figyelte a műveletet. Jerkó sem tétovázott: a másik oldalról két kézzel ásva oszlatta a kőkupacot. Amikor a sárkánykölyök végre kiszabadult, boldogan megrázta magát, és így szólt:

– Köszönöm, hogy megmentettetek! Ezüst Fény a nevem, üljetek a hátamra, és meglátjátok, miért.

Jerkóék pedig felpattantak a hátára. Ahogy kireppent a kútból, körülötte csak úgy szikrázott a levegő. Ahogy lebbentette szárnyait, csodálatos ezüst fényáradat vette körül. A sárkánykirály előtt értek földet.

Miután a sárkánykirály szívére szorította megmenekült unokáját, majd mindhárom fejével elmagyarázta, hogy sokkal-sokkal óvatosabbnak kell lennie, maga elé hívatta a hős megmentőket.

– Jerkó és Fufi, mátol tiszteletbeli sárkányokká avatunk titeket. Ősi dalunkba, melyben hőseink nevét zengetjük, a tiétek is bekerül. Amikor majd érzitek, hogy kicsit remeg a lábatok alatt a talaj, tudjátok, hogy mi éneklünk nektek.

– Köszönjük! – válaszolta Jerkó, és csillogó szemmel átvette a sárkánypikkelyt, ami a legmagasabb kitüntetés volt a vulkánvárosban.

Aztán a sárkányok körbevették Jerkót és Fufit, és elénekelték nekik az *Ősi dalt*, csak úgy remegett a vulkán belseje. Amikor kizengették az utolsó sort is, valahonnan nagyon messziről meghallották Papó hangját:

– Halló, halló, gyerekek, gyertek, elállt az eső, mehetünk pecázn!

Ekkor a sárkánykirály a hátára vette Jerkót és Fufit, felreppent a levegőbe, a szárnyaival meglibbentette a kis csapatot, amely a következő pillanatban már a konyhaszéken csücsült.

– Na, kisunokám, megint csávéba került az a hebrencs sárkánygyerek? – kérdezte Mamó mindentudóan.

– Bizony, de mi kiszabadítottuk, és bekerültünk az *Ősi dalba*! – válaszolta Jerkó büszkén, aztán fürkészve nagymamájára nézett. – Mamó, te tudtad, hogy a Sárkányvárosban jártunk? – kérdezte gyanakodva.

– Tudtam hát! – válaszolta kacagva Mamó, majd csomagolt egy kis útravaló kalácsot a pecázáshoz.